

A movie poster for 'The City of Ember' featuring a futuristic city with large letters spelling 'VOOR' and a flying machine.

LAURA RUBYOVÁ

— KNIHA PRVNÍ —
STÍNOVÁ ŠIFRA

YORK: Stínová šifra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Laura Rubyová
YORK: Stínová šifra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LAURA RUBYOVÁ

YORK

– KNIHA PRVNÍ –

STÍNOVÁ ŠIFRA

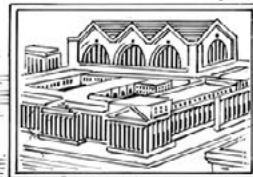
COO
BOO

Přeložily Hana Netušilová a Kristýna Vítková

Pro Zoe a Olivera, mé nejmilejší dobrodruhy

socha Svobody

Starr
Hotel

První
stanice

Západní
73. ulice č. 354

Spolek
hádkářů
a luštitelů
staré yorské
šifry

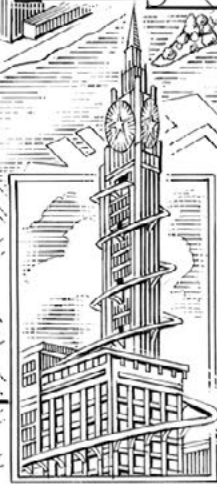

Ambasáda
pěti set národů

kašna Croton Fountain

YORK

Morningstarr Tower

*Nad řvoucí ulicí se míle táhne
divoký oheň elektřiny.*

WILLIAM VAUGHN MOODY, „V New Yorku“,
„Zpívající květina a mák“ část I

Co jiného jest město, nežli lid?

WILLIAM SHAKESPEARE, *Coriolanus*
(v překl. J. V. Sládka)

Silvestr, 1855

Skutečná legenda o jakémkoli městě nikdy není jen jediný příběh; je to obrovská sbírka pověstí s mnoha různými hrdiny. Většina vypravěčů věří, že právě ten jejich je *jediný* pravdivý a že jen oni jsou ti *jediní* skuteční hrdinové.

Ke svému překvapení zjistí, že se spletli.

Newyorské ulice pár hodin před půlnocí nakrátko ztichly, jako by se někdo chystal vyprávět velkolepý příběh o záhadném dobrodružství a potřeboval klid, aby mohl začít. Williamu Covingtonovi Hanoverovi se to náhlé ticho vůbec nelíbilo, protože on už příběh New Yorku – svůj příběh – znal. Byl ve městě sotva čtrnáct dní a došel k závěru, že se přímo hemží násilníky, zloději a vrahy. Nezáleželo na tom, že sám byl zloděj a vrah. (Z každého, kdo by ho nazval násilníkem, by vymlátil duši).

Ne, vtip byl v tom, že William Covington Hanover *nevy-padal* jako vrah ani zloděj. Měl totiž svou hrdost a úroveň. V tento velkolepý zimní večer, kdy vzduchem poletovaly

sněhové vločky, měl na sobě nažehlenou bílou košili se sámkou, bílou vázanku, tmavý frak a čisté kalhoty. Cylinder mu přidával k už tak značné výšce a jeho prvotřídní zimní kabát z jemné vlny za ním vlál jako plášť za britským generálem.

Což byl důvod, proč si slečna Ava Onealová vůbec nevšimla, že se za ní táhne jako stín už přes sedm bloků.

A proč by taky měla? Svůj stylový úbor ukradl poslednímu zaměstnavateli, silně krátkozrakému lordu Jaksi-nebo-jinak z Odkudsi nad Avonou, který si podle všeho nikdy nevšiml, že mu mizí svícny a stříbrné přibory. Až do dne, kdy si *všiml* a nerozumně se pustil do potyčky o servírovačích vidličkách. William byl následně přinucen nacpat svou kořist do povlaku na polštář a proklouznout na poštovní loď, mířící do tohohle divného města s jeho ještě divnějšími obyvateli. Násilníky, vrahy, zloději... a bláznů. Když přistáli v Americe a on informoval imigrační úředníky v Castle Garden, že se jmenuje „William Covington Hanover“, dělal si legraci. Kdo by uvěřil člověku, který strávil měsíce nacpaný v lodním podpalubí se ševci a chalupníky, že je součástí rodu Hanoverů stejně jako královna Viktorie? Jenže oni naškrábali ten jeho nesmysl do záznamní knihy a mávnutím ruky ho poslali dál.

A tak šel. Skrz Battery Park přímo do srdce Five Points, kde si našel ubytování v přečpaném činžáku, který páchl po vyčpělém ginu a kysaném zelí. V téhle čtvrti toho nebylo moc co ukrást, zato chlastu bylo všude až moc. Netrvalo dlouho a přesídlil do středu města, kde stál jako maják slavný Morningstarr Tower. Představoval všechno, po čem celý život toužil a co si zaslouhoval: bohatství a moc přesahující všechny jeho nejdivočejší představy (ačkoli by upřímně stačilo jen to bohatství).

Právě stál na Upper West Side, kde si boháči nedávno postavili nóbl řadové domy a několik velkých panství, ob-

klopených trávníky a malými lesíky. Většina policajtů se potloukala na jihu, poblíž Five Points, ale pár se jich zatoulalo severněji, aby chránili bohaté před lidmi jako William Covington Hanover. William pokývl hlídce na rohu a smekl klobouk před skupinkou žen, chystajících se nastoupit do kočárů, které je odvezou na ten či onen ples.

„Dobrý večer, dámy,“ oslovil je svým nejlepším snobským anglickým přízvukem. „V tuto kouzelnou noc jste přímo obrazem roztomilosti.“

„Dobrý večer i vám, pane,“ odpověděla ta nejdovádňivější. Ostatní se hihňaly, když kolem nich procházel, a kradmo si prohlížely jeho přepychový kabát, světlé vlasy i pohotový úsměv. Pokud se k nim moc nepřiblíží, aby si všimly jeho zimou i whisky zrudlého nosu nebo zjizvených bledých tváří, zůstane v bezpečí. Bude vypadat jako každý jiný džentlmen spěchající na silvestrovskou oslavu, a ne jako člověk, který stíhá svůj sen v podobě slečny Avy Onealové.

Slečna Ava byla oblečená méně honosně – a trochu divněji – než ostatní dámy. Navzdory slavnostní příležitosti měla prostý žaket, zapnutý až ke krku, dlouhou tmavou sukni, plášť a pánský klobouk skoro stejně vysoký jako Williamův cylindr. Její oděv ovšem nebyl to nejpozoruhodnější. Ani její drobná postava, bezchybná tmavá tvář nebo skutečnost, že kráčela vířícím jiskřivým sněhem bez doprovodu. Dokonce ani to, že za chůze četla v matném světle pouličních lamp nějakou knihu. Ne, byli to její zaměstnavatelé, kdo ho nejvíc zajímal.

Sourozenci, jejichž jména zněla Theresa a Theodore Morningstarovi.

Slečna Ava došla na roh a plavně vkročila do vozovky, aniž by zvedla oči od stránek. Nejedena kočí musel přitáhnout koním otěže, aby ji nesrazil. Poldové ji sledovali, točili pendreký a něco si mezi sebou šeptali. Ostatní ji sledovali

taky. William je moc dobře viděl. Jak to jenom těm policajtům mohlo uniknout? Hrubíáni z gangů jako Smrtící králíci – nebo to byli Smrtící švábi? Chlapi, kteří si dávali absurdní jména jako Slintavej Jim nebo Řezník Patsy a tak všelijak podobně. Číhali v uličkách a ve vchodech, za zdmi a stromy, navlečení v příliš velkých pytlovitých kabátech a příliš malých buřinkách velikosti náprstku. William znechuceně zavrtěl hlavou. V takovém úboru byste se mohli zrovna tak postavit doprostřed ulice a křičet: „Hej, boháči! Připravte se na ránu do palice, a až se proberete, budete očesaní jak podzimní jablono!“

William Covington Hanover by se nikdy takhle nepředváděl. Angličan si cení rafinovanosti; Yankee touží po spektaklu. Jako by tohle město nemělo okázalosti dost. Například Morningstarr Tower. Nebo sochu Svobody. Podivně pojmenovanou podzemku, závratnou síť nadzemních i podzemních drah, které fungovaly na tak záhadném principu, že ho mohli chápat jen členové tajného cechu. Boháči si drželi koně a kočáry jen pro efekt.

V tuhle chvíli by byl William Covington Hanover za jízdu kočárem nebo podzemkou vděčný, protože slečna Ava Onealová vypadala, že je odhodlaná v tuhle mrazivou zimní noc přejít celý Manhattan pěšky. Nebo prostě jen chtěla dočíst knížku. V novinách tvrdili, že je to velmi chytrá mladá dáma; slečna Morningstarrová se s ní seznámila v nemocnici, kde obě pomáhaly churavějícím sirotkům, a na místě ji najala. William Covington Hanover si nedokázal představit, proč by kterákoli z těch dam chtěla marnit čas s nemocnými lidmi, natož se sirotky. Není divu, že ten špitál nakonec někdo podpálil.

A nebyla jen chytrá, uvědomil si podrážděně William, byla také velmi svižná chodkyně. Povzdechl si a přidal do kroku. Zpomalil, jen aby se zamračil na chlapa s obličejem

jako krumpáč, který ji sledoval s trochu moc velkým zájmem. Muž si Williama změřil a moudře se vytratil.

Slečna Ava Onealová přešla další blok a zahrnula doprava. William přešel do klusu, aby ji neztratil, a zabočil za roh, právě když kočí práskl bičem, koně zaržáli a další kočár plný dam se s rachotem rozjel na půlnoční večírek. Mrazem zavanul ostrý pach čerstvého hnoje. Ve stejnou chvíli se uprostřed ulice objevila kulatá díra a vylezli z ní dva brouci – pokud tedy brouci mohou být vyrobení z lesklého, duhově zeleného kovu a mít velikost ovčáckého psa. Trhaně dolezli po zasněžených dlažebních kostkách k hromádce kobyliců a společnými silami z ní uplácali úhlednou kouli. Jeden z nich se pak otočil, zadníma nohama dokutálel kouli k díře a shodil ji dovnitř. Brouci následně zmizeli za koulí a díra se zase zavřela. Celé to trvalo jen pár chvil.

William Covington Hanover už viděl valibrouky mnohokrát, ale pořád si na ně nemohl zvyknout. Tyhle lesklé lezoucí stroje byly prostě nepřírozené. Další z vynálezů geniálních dvojčat Morningstarrových. Navrhla blyštivý mrakodrap Morningstarr Tower a skvostný Starr Hotel. Vybudovala neuvěřitelné mosty a ty nejzelenější parky. Zkonstruovala podzemku. Vydláždila ulice podivnými, stříbřitými dlažebními kostkami, které absorbovaly sluneční energii, vymyslela třpytivá okenní skla, která dělala totéž, a vytvořila baterie pro její uchovávání. Říkalo se jim Lví, protože jejich baterie měla sílu jako lev. Vynalezla různé druhy strojů, včetně valibrouků, kteří uklízeli ulice, mechanických šneků, určených k umývání oken, a bzučících vážek, které dělaly všechno možné od sušení košil až po ochlazování lidí v letním počasí. Padesát sedm let předváděli Morningstarrové architektonická a mechanická kouzla, aby z New Yorku udělali to nejoslnivější město na světě. Alespoň to

o něm Newyorčané prohlašovali. Poté co zhlédl zářivou metropoli budoucnosti osobně, musel William neochotně souhlasit. (Ačkoli to byl určitě Theodore, nikoli Theresa, kdo byl skutečným géniem podepsaným pod všemi vynálezy, protože pro dámy bylo mnohem vhodnější vyšívat polštáře a hihňat se vysokým džentlmenům.)

Jenže před čtyřmi týdny Morningstarovi zmizeli v labyrintu Morningstarr Tower a od té doby se po nich slehla zem. Než se vypařili, věnovali sourozenci všechny své pozemky a majetek městské nadaci a nechali městu také dárek na rozloučenou: jakousi hádanku, nebo možná honbu za pokladem. První klíč vyšel v novinách. Jednalo se o řeťezec nesrozumitelného blábolu, který měl vést k dalšímu klíči, jak vykřikovaly novinové titulky. Následovaly další a další, až mělo nakonec dojít k odhalení toho největšího pokladu, jaký kdy lidstvo vidělo. Údajně čekal na lovce, který bude dost chytrý, aby ho našel.

Víte, William Covington Hanover byl zase dost chytrý, aby poznal vtíp, když nějaký vidí. Honba za pokladem! Takový nesmysl! Parádní divadlo, sehrané s nic netušící veřejností, která v současné době hloubala nad novinami a pak s vidinou zlaté husy před očima zmateně pobíhala od jednoho domu ke druhému.

Morningstarovi ovšem odkázali nemalý svěřenecký fond slečně Avě Onealové, mladé ženě, kterou si najali k ruce, ale na niž pohlíželi jako na vnučku. A jestli někdo znal tajemství Morningstarových – jestli někdo věděl, kde jsou ukryté *pravé* poklady –, byla to právě ona.

A protože byl William Covington Hanover džentlmen – nebo alespoň jako džentlmen vypadal –, mohl se jí nejdřív zdvořile zeptat.

Pak byl odhodlaný z ní to tajemství vyždímat.

Rafinovanost je dobrá věc, ale všechno má své meze.

Slečna Ava Onealová pokračovala v chůzi až k elegantním domům, čím dál víc oddělených zalesněnými pozemky. Když došla k západní 73. ulici, konečně zpomalila před vysokou budovou se světlešedou fasádou z obou stran obklopenou dvěma nenápadnějšími staveními. William by ani nepoznal, že prostřední dům patří Morningstarrovým, kdyby nebylo písmen TTM, vyrytých do nárožních kamenů. Možná připadl slečně Avě jako dědictví. Jednalo se o moc hezkou stavbu, tak daleko na západ, že William dokonce i v té zimě cítil těžký olejnatý pach řeky Hudson. Jenže William Covington Hanover hledal úplně něco jiného, zlato, stříbro a třpytivé...

„Potřebujete něco?“

William zastavil tak prudce, že na těch divných namrzlých dlažebních kostkách uklouzl a musel rozhodit rukama, aby udržel balanc.

Slečna Ava Onealová stála a zírala na něj. „Hledáte někoho? Už nějakou chvíli mě sledujete.“

William pečlivě nasadil svůj nóbl přízvuk. „Sledovat vás? Má drahá paní, ujišťuji vás, že já...“

„To je ale kabát. Komu jste ho ukradl?“

„No dovolte! Já jsem byl generálem v královnině vojsku a...“

„To určitě,“ utrousila hrubě, přesně jako Američanka. Ale byla moc hezká. Velké nevinné oči, plné rty a hladká hnědá pokožka. Muselo jí být alespoň pětadvacet, ale vypadala mladší. Sedmnáct? Osmnáct?

Změnil taktiku, usmál se a rozpřáhl ruce. „Přiznávám. Nemohl jsem si nevšimnout, že se potulujete městem bez doprovodu. Dokonce i tohle krásné město může být pro mladou dívku velmi nebezpečné.“

„Taky jsem o tom slyšela,“ vrátila mu úsměv. „Vy máte v úmyslu mě chránit?“

„Vskutku,“ vžíval se do role. „Dovolte, abych se představil. Jmenuji se William Covington Hanover.“

„William Hanover!“ Strčila si knížku do podpaží a zatleskala. „Neříkejte!“

„To říkám!“

„Úžasné!“

„No, ano. Tedy, děkuji vám, drahá paní.“ Přistoupil o krok blíž a pak ještě o jeden, aby se nad ní mohl pořádně tyčit.

„Měl jste snad nedorozumění s kočkou, pane Hanovere?“ zamumlala slečna Ava, když zpod hustých řas zpozorovala jeho jizvy.

„Válka si od všech vybírá svou daň,“ odpověděl. „Prosím, dovolte, abych vás doprovodil dovnitř. Bude se mi mnohem lépe spát s vědomím, že tak hezká mladá dáma dorazila bezpečně tam, kam měla namířeno.“

„Jste velmi milý,“ prohlásila slečna Ava Onealová.

Nemohl si pomoci a usmál se od ucha k uchu. „Znovu vám děkuji.“

„Mnohem milejší než ti ostatní.“

Úsměv mu zakolísal. „Ti... ostatní?“

„Ostatní muži, kteří mě sledovali. Cestou z klubu vás praští po hlavě a odtáhnou do tmavé uličky. Víte, že jeden z nich měl tu drzost požádat mě o ruku, *poté* co mi vyhrožoval, že mi vypíchne oči? Odmítla jsem.“

Williamovi spadla brada. Ava Onealová vytáhla knihu ze záhybů svého pláště, strčila mu ji pod bradu a jemně mu zavřela ústa.

„Džentlmeni dámám nevyhrožují, že jim vypíchnou oči. To se prostě nedělá. Dokonce ani v téhle celkem skandální knize. Četl jste *Penelopu*?“ Naklonila knihu tak, aby si mohl přečíst titul.

Jenže Williamu Covingtonovi Hanoverovi knihy k ničemu nebyly, pokud zrovna nepotřeboval podpálit oheň.

„Nemůžu říct, že bych o ní slyšel, slečno Onealová,“ odpověděl a nabídl jí rámě. „Teď pojďme rychle z toho mrazu.“

„Ale, tak vy znáte mé jméno.“

„Prosím?“

„Moje jméno. Znáte ho.“ Poklepalá mu knihou na hrudník. „Vy jste mě *sledoval*.“

Tak to už stačilo, pomyslel si William a vyrazil jí knížku z ruky. Narazila do kamenné zdi a spadla na zasněženou zem.

„Ach,“ vytřeštila slečna Ava oči.

„Ach,“ řekl William a přistoupil ještě blíž. „Mám na vás pár otázek.“

„Ach?“ zopakovala, zvedla drobnou ruku a položila mu ji na rameno. Přejela mu po paži a štíhlými prsty sevřela jeho malíček. Pootevřela plné rty, jako by ho chtěla políbit.

A pak uslyšel prasknutí, jak mu ten malíček zlomila.

Stihl vydat jenom přiškrcený skřek, než ho koplá do kolene a podrazila mu nohy tak snadno, jako by povalila štěňátko.

„Takhle,“ prohlásila a nespokojeně zamlaskala jazykem, „se v žádném případě s *Penelopou* zacházet nebude. Ani se mnou, když na to přijde.“ Její oči se v matném světle změnilly a panenky se jí bronzově zaleskly.

Pozadu se drápal pryč, malíček a roztříštěné koleno hořely bolestí. Jak ho mohla tak drobná holka takhle zranit, a k tomu tak rychle? „Počkat... počkat... vy přece nemůžete...“

Vykročila k němu, opět tím divným plavným způsobem. „A přesto jsem to právě udělala.“

„To nemůže být skutečné.“

„Ach, jsem stejně skutečná jako kdokoli jiný. A za všech okolností se chovám jako dáma.“ Slečna Ava se sklonila

a usmála se na něj, až jí zazářily zuby. „Chtěl byste vidět, jaká jsem dáma, pane Williame Covingtone Hanovere? Těm ostatním se to nelíbilo, ale možná budete výjimkou.“

„Ne,“ zasípal William, který ze sebe sotva dostal nějaká slova, protože se mu srdce vyhouplo až do krku. „Ne. Nechte mě být. Už vás nebudu obtěžovat.“

„Ale mě to neobtěžuje.“

„Prosím,“ škemral William, přesně jako škemral lord Jaksi-nebo-jinak, než servírovací vidlička našla svůj cíl. „Prosím.“

Otevřela ústa a William pevně zavřel oči; byl si jistý, že ho roztrhá na kusy, sroluje do kuličky a shodí do hluboké tmavé díry.

Ona ovšem místo toho hlasitě a pronikavě zaječela, přesně jako dáma. „Pomoc! Ach, prosím, pomozte mi někdo!“

Prudce a zmateně otevřel oči.

Slečna Ava Onealová sebrala svou knížku a začala ho s ní mlátit do obličeje, aby zdůraznila každé slovo. „Hulváte! Bestie! *Násilníku!*“

V jednu chvíli byla ulice tmavá a prázdná; v následující se ze všech uliček a lesíků valili poldové a utíkali přímo k nim, jako by nějakou potíží čekali, jako by čekali *tuhle* potíží.

Přemýšlel, jak daleko člověk doběhne s pohmožděným kolenem, když jeden z policajtů vykřikl: „Na něj, chlapi!“

Nemělo cenu se o nic pokoušet, už byli téměř u něj. William Covington Hanover – vrah, zloděj a ne zas tak moc násilník – si rukama zakryl hlavu. Jak se na něj sesypaly pendreky, to poslední, co viděl, byla slečna Ava Onealová. Setřela sníh z knížky, narovнала si sukni a vstoupila do domu číslo 354 na západní 73. ulici. Vzala si s sebou jak všechna tajemství Morningstarrových, tak i svá vlastní.

NEW YORK

.....
==== *Současnost* =====

KAPITOLA PRVNÍ

===== Tess =====

New Yorku se říkalo všelijak: Gotham. Metropolis. Zářivá hvězda. Velké jablko. Město, které nikdy nespí. Ty přezdívky ovšem nebyly úplně přesné. Proč by někdo mluvil o nějakém městě jako o přerostlém kusu ovoce? A město *spalo*, ale tak, jak to dělají kočky, s napůl otevřenýma očima a připravené vyskočit při první známce nebezpečí nebo zábavy.

Toho rána byla připravená úplně jiná kočka. Tahle žila v zaneřádném bytě rodiny Biedermannových v čísle 354 na západní 73. ulici, kde měla pod konferenčním stolem schovanou sbírku ponožek. Biedermannovic rodině to obvykle nevadilo, až do chvíle, kdy přišli hosté nebo je zábly nohy.

A dnes hosty čekali. Takže měli problém.

Kočka – velké skvrnité zvíře, které vypadalo, že je doma spíš v savanách jižní Afriky než v obývacím pokoji na Upper West Side – pevně svírala v zubech špičku pruhované ponožky a prskala. Vytáhla dívka, která seděla na podlaze a držela druhý konec ponožky, na ni prskala zpátky.

„Vážně, Tess?“ zeptala se paní Biedermannová.

„Tohle... je... moje... oblíbená... ponožka...“ odpověděla zápolící Tess, kterou tmavý cop švihal přes olivovou pokožku jako ocas. Kočka mrskala pruhovaným ohonem dost podobně.

Tessin bratr, dvojče, postával u kuchyňské linky a rukojetí lžíce štouchal do svých oblíbených písmenkových cereálií. „Kočka vyhrává,“ prohlásil.

„No jo, ale nemusela bych ty blbý ponožky uklízet, kdyby sem neměli přijít ti lidi podívat se na tvůj blbej hrad,“ opáčila Tess.

Paní Biedermannová se mezitím přehrabovala v aktovce velikosti kufru. „Není to blbý hrad. A přestaň o věcech říkat, že jsou blbé.“

„Tak *pošahanej* hrad,“ opravila se Tess.

Theo Biedermann postavil pro národní soutěž ve stavění Lega (kterou vyhrál) zmenšený model londýnského Toweru, zabírající celou Biedermannovic jídelnu. Teď, týden po začátku letních prázdnin, měli konečně přijít ze školy, aby s ním udělali rozhovor, pogratulovali mu za získanou cenu (a dali mu další Lego) a vyfotografovali hrad pro školní webovou stránku. Paní Biedermannová usoudila, že by před jejich návštěvou měli uklidit kočičí sbírku ponožek, ale Devítka – tak se kočka jmenovala – na to měla jiný názor. Stejně jako Tess.

Theo stále nezvedl hlavu od cereálií. „Nemusíš si brát své oblíbené ponožky, Tess. S *tebou* nikdo rozhovor dělat nebude.“

„Měl jsi postavit spíš Morningstarr Tower,“ trvala na svém Tess, skrčila nohy a zapřela se patami, aby měla větší sílu na přetahování.

Theo se na ni podíval. „Hej! Povedlo se mi sestavit slovo *Fibonacci*! Ale počkat, *i* mi uplavalo.“

Devítka – kterou kupodivu nijak zvlášť jména matematiků sestavená z pšeničných výrobků nezajímala – sklopila pruhované uši k hlavě a skoro vytrhla ponožku Tess z rukou. Ta ji ale na poslední chvíli pevně chytila. Na televizní obrazovce za nimi blekotali moderátoři ranních zpráv o nových parkovacích omezeních, o Velké Británii, která po zvlášť deštivém jaru vyjednávala s Čínou o další dodávce solárních panelů vhodných do každého počasí, o novém vodovodním potrubí, o nejlepším dámském oblečení jak do práce, tak na večer a o novém receptu na guacamole s hráškem.

„Hrášek,“ oznámila Tess kočce, „nemá v guacamole co dělat.“

„Mrrrau,“ vydala Devítka jakýsi neurčitý zvuk a zatáhla silněji.

„A dále,“ žvanil moderátor, „pro vás máme překvapení – tiskovou konferenci s filantropem a stavebním investorem Darnellem Slantem. Mužem, který má v plánu dovést New York do dvacátého prvního století!“

„My už *jsme* v jednadvacátém století, ty troubo,“ poznamenal Theo.

„Darnell Slant býval spojován s některými z nejkrásnějších žen světa, včetně umělkyně Lory Yoshidy, popové hvězdy Cath Tasticové a supermodelky a podnikatelky Mink. Ale minulý týden došlo v jeho životě k mnohem vážnějšímu obratu. Pan Slant přislíbil věnovat sto milionů dolarů na biologický výzkum, vedoucí k vyvinutí léku na rakovinu a mnoho dalších nemocí. A to, jak říká, je teprve začátek. V nedávném rozhovoru pro zpravodajství osmého kanálu hovořil o tom, jak důležitý je pokrok oproti stagnaci, zvláště pokud jde o pokračující rozvoj našeho města. ‚Morningstarovi byli géniové, nejranější newyorští architekti,‘ řekl. ‚Ale svět, ve kterém žili, už je

dávno pryč. Od určitého bodu se z konzervovaných věcí stávají zkameněliny. Je možné, že milujeme naše hrdiny až příliš.“

Tess pustila konec ponožky, až to Devítku překvapilo. „Zesil tu televizi, mami.“

„Proč? Co se děje?“ zeptala se paní Biedermannová.

„Možná si někteří z vás stále myslí, že staré budovy po celém našem městě skrývají vodítka ke Staré yorské šifře. Já bych si ovšem přál, abyste se soustředili na slovo *staré* místo na slovo *šifra*. Staré musí ustoupit novému.‘ A teď předávám slovo naší Amber Ambersonové v živém vysílání ze Slantovy tiskové konference.“

Sotva se na obrazovce objevila Slantova mladistvě vypadající tvář a v pozadí za ním zavlály americké vlajky, paní Biedermannová zmáčkla tlačítko a obrazovka zčernala. „Kéž by tomu chlapovi nedávali mikrofon. Vůbec není chytrý. Jen tak vypadá.“

Devítka se otřela Tess o nohu a pak se svou kořistí zaplula pod konferenční stolek. „Chtěla jsem se na to dívat,“ upozornila ji Tess.

„Nemůžu toho šmejda ani vidět,“ řekla paní Biedermannová.

„Proč ty o něm můžeš říkat, že je šmejda, a já nemůžu říkat, že je něco blbý?“

„Protože to není totéž. Navíc já jsem dospělá a můžu si říkat, co chci. To je jedna z mála výhod dospělosti.“

Tess se zvedla ze země a z otrhaného sklápěcího křesla, které táta odmítal darovat dobročinnému spolku, sebrala svazek klíčů. Zachřestila jimi matce před nosem. „Mimochodem, nechápu, jak pořád můžeš ztrácet věci,“ řekla, když si je paní Biedermannová brala. „A to si říkáš...“

„Detektiv, ano,“ dopověděla paní Biedermannová a blýskla odznakem. „Všichni mi tak říkají.“

„Všichni ne,“ vmísil se do hovoru Theo. „My ti říkáme mami.“

„A my *tobě* pan Hnidopich,“ utrhla se Tess.

„Tak dost, Tess. Co tě žere?“ zeptala se paní Biedermannová.

Tess se kousla do rtu a přemýšlela, jestli s tím má vůbec začínat. Ale pak to z ní prostě vypadlo, stejně jako jí z pusy občas utekly věci, které ani nechtěla vyslovit. „To jenom, že ten Slant je zase v telce a já se bojím, že...“

Jakmile začala, jakmile řekla slovo *bojím*, úplně cítila, jak bratr zvedá oči v sloup. Popadl misku a vyklopil Fibonacciho i zbytek jeho písmenkových kamarádů do výlevky.

„Myslela jsem, že mluvili o penězích, co daroval na výzkum rakoviny,“ řekla paní Biedermannová.

„Jenže pak řekli ‚A to je teprve začátek‘. Co když to je jenom začátek, mami? Je to stavební investor. Kupuje nemovitosti.“

Paní Biedermannová se zhluboka nadechla. „Tess, Darnell Slant se pokouší skoupit každou budovu v tomhle městě už od dob, kdy jsem *já* byla malá.“

„Ne, každou ne – jen ty důležitý. Morningstarr Tower. Starr Hotel. *Náš* dům. Pořád o tom mluví a nikdy nepřestane. Neustále s ním vysílají rozhovory a...“

„Technicky vzato to není náš dům,“ podotkl Theo. „Vlastní ho město.“

„Všechno se nemusí brát technicky, ty robote,“ odsekla Tess. Matčina rodina žila v čísle 354 na západní 73. ulici už víc než sto let. Sto let! Její dědeček Benjamin bydlel v bytě v úplně nejvyšším poschodí a naučil Tess a Thea všechno, co o konstrukci domu věděl, a taky o Morningstarových, kteří ho postavili. Dokonce přemluvil jejich rodiče, aby je pojmenovali „Theresa“ a Theodore“. Bylo strašně nefér, že její domov může prohlašovat za svůj někdo jiný, třeba i jen

město, které milovala jak ona, tak Morningstarrovi. Natož aby to byl Slant, který kupoval krásné staré budovy a na jejich místě stavěl zářivé přepychové krabice, které si nikdo nemohl dovolit. Člověk, který randil jen se supermodelkami a herečkami z reality show.

„Slant náš dům nechce, Tess. Je to celkem slušná budova s trochou historie, ale těžko se vyrovná Morningstarr Tower. A proč říkáš svému bratrovi robot?“

„Jestli nechce, aby se mu říkalo robot, neměl by se tak chovat,“ prohlásila Tess. „Lidi mají city.“

„Říká ufňukánek,“ skočil do toho Theo.

„Ufňukánek, který ti to v páce klidně natře.“

„Máš delší ruce,“ namítl Theo.

„A v běhu taky,“ dodala Tess.

„Máš kratší nohy.“

„A ve šplhu.“

„Sečteno a podtrženo, máš postavu jako gibbon.“

„A v přetahované.“

„Nedokážeš porazit ani kočku.“

„A...“

„Tess!“ okřikla ji paní Biedermannová. „Víš, že to říká naschvál, aby tě naštvál.“

„Ale...“

„Myslím, že je čas, abys vzala Devítku na procházku. Zajdi na poštu a vyzvedni dědečkovi dopisy. A ty, Theo, se musíš začít připravovat na to interview.“

„Jak to myslíš?“ podivil se Theo. „Já jsem připravený.“

Paní Biedermannová zavrtěla hlavou. „To rozhodně nejsi. Měl ses nechat ostříhat. Co kdybychom ty vlasy trochu namočili, aby nevypadaly tak... mohutně?“

Theo si pročísl svoje nepoddajné kudrny. Tess namítlá: „Vždyť víš, že když pak uschnou, jsou ještě objemnější.“

„Dóóóobře,“ protáhla paní Biedermannová, jako by di-

voké tmavé vlasy jejích dětí byly příliš zamotaná hádanka, než aby ji vyřešila. „A co kdyby sis převlékl tričko?“

„Co je na mém tričku špatného? Je nové!“

„Píše se na něm ‚Schrödingerova kočka je mrtvá.‘“

„Já vím.“

„Je na něm *obrázek* mrtvé kočky.“

„Je to myšlenkový experiment, demonstrující to, co Schrödinger viděl jako problém s určitou interpretací kvantové mechaniky, když...“

Paní Biedermannová zvedla dlaň. „No, teď jsi mi to objasnil.“

„Vlastně ne,“ poznamenala Tess. „Otoč se, Theo.“ Poslechl. Na zádech trička se psalo ‚Schrödingerova kočka je ŽIVÁÁÁÁ‘ a byl tam obrázek kočičí zombie.

Paní Biedermanová spráskla ruce. „Koukej, Theo, ten ‚Schrödinger‘ mi zní jako nějaká lékařská diagnóza. A navíc je pořád vpředu na tom tričku mrtvá kočka.“

„Technicky vzato vzadu taky,“ opravil ji Theo.

„Lidi to uvidí a budou si myslet, že jsi divný.“

„Příliš...“ začal Theo.

„... pozdě,“ dokončila Tess.

Paní Biedermannová věnovala Tess přísný pohled. „Myslela jsem, že jdeš na poštu.“

„Vždyť už jdu,“ odpověděla Tess. Popadla z háčku na zdi Devíčino vodítko a kočka přiběhla, jako by byla pes. Tess připnula vodítko Devítce k postroji; zkontrolovala si zadní kapsu, jestli má klíče, pověsila si přes rameno tašku a vykročila ke dveřím. Zastavila se. Neotočila se a nerozhlédla se po prostorném, slunečném bytě, jako by to bylo naposledy, co ho vidí. To by *nikdy* neudělala. Neřekla nic ani o regulovaném nájemném, ani jak by si nikdy nemohli dovolit jiný byt téhle velikosti, nebo vůbec jakékoli velikosti, ať už na Manhattanu nebo někde v sousedství, ani

jak by byli vykázáni do divočiny v New Jersey nebo možná dokonce někde v Idahu, kdyby Slant dosáhl svého. Neřekla ani slovo o tom, že by její matka musela jezdit dvě nebo tři nebo sedmnáct hodin vlakem, aby mohla dál pracovat jako newyorský detektiv, ani si nestěžovala, že by ji už nikdy neviděli a zapomněli, jak vůbec vypadá. A nevyjádřila nahlas obavy, že by táta nemusel v Idahu najít novou práci jako školní poradce a nejspíš by se utápěl v moři sebelítosti a bloumal by po jejich ošklivém víceúrovňovém bytě, týdny by nosil tytéž pokecané tepláky a vlasy by měl čím dál delší, až by mu je museli stříhat a plést z nich šály na prodej.

Protože kdyby se otočila a dala těm svým obavám průchod, Theo by zase zvedl oči v sloup a posmíval by se jí, že je holka – jako by to bylo něco špatného –, a máma by ji vzala za ramena a řekla jí, že se nemá čeho bát, a táta, který si odběhl pro kafe a měl být každou chvíli zpátky, by ji napomenul, že „katastrofizuje“.

No, možná opravdu *katastrofizovala*. Ale ke katastrofám dochází každý den, ne? Člověk by měl být připravený. Abyste byli připravení, musíte si umět představit všechny možnosti. A Tess byla v tomhle fakt dobrá.

Kočka ji štouchla do ruky. Tess na svého bratra vyplázla jazyk a pak i s Devítkou vyklouzly z bytu na chodbu. Dohovnice, paní Cruzová, pracovala na údržbě domu, co jí síly stačily, ale na budově bylo znát, že už má svá léta. V rozích se drolila omítka, dekorativní kachlíky s příznačným vzorem hvězd byly celé oprýskané, solární sklo v oknech na chodbě se vlnilo tak, že rozkládalo sluneční paprsky v duhu, a na okenních římsách chyběla většina původních ozdob s morningstarrovskou pečeti – štukových medailonů s reliéfem hvězdy ve slunci.

Ale i s těmihle vadami na kráse to nebyla jen tak nějaká budova. Byl to jeden z pěti původních domů, postavených

Theresou a Theodorem Morningstarrovými, a právě proto se nepodobal žádnému jinému domu na světě (včetně londýnského Toweru). Uchovával všechny možné vzpomínky a příběhy. Přitiskla ucho k omítce, jako by jim mohla naslouchat.

Za ní se ozval tenký hlásek: „Že zase nemluvíš se zdmi, nebo jo?“

Tess se otočila. Ze sedadla příliš velké tříkolky na ni koukala asi šestiletá holčička. Měla bronzovou pleť a černé copánky, které jí trčely jako antény. Pusu a bradu měla upatlané něčím fialovým.

„Ahoj, Cvrčku. Že jsi zase používala svoje prstovky místo rtěnky?“

„Proč bych to dělala?“ zeptala se holčička.

„No, a proč bych já mluvila se zdmi?“ opáčila Tess.

„Máma říká, že se chováš legračně, protože ti nikdo nevěnuje pozornost, ale že bych na tebe měla být hodná.“

„Tak jo.“

Cvrček začala přejíždět srdíčkovým přívěskem po řetízku sem a tam, *zip-zip, zip-zip*. „Nebaví mě být hodná.“ Palcem párkrát zmáčkla zvonek na řídítkách a *cililink*, začala s tříkolkou couvat dlouhou chodbou, dokud nezmizela za rohem.

„A koho baví bejt hodnej?“ řekla Tess prázdné chodbě.

Kočka nespokojeně mňoukla a pak se podívala k výtahu.

„Jasně. Promiň, Devítko.“ Zmáčkla knoflík dolů. Výtah se otevřel a Tess s Devítkou vstoupily dovnitř. Na ovládacím panelu zvolila přízemí. Číslo na něm bylo tak ohmatané, že se ani nedalo přečíst. Výtah sebou trochu trhl a dal se do pohybu. Budova samotná mohla být úplně obyčejná, ale výtah byl jiná písnička. Byla to elektromagnetická zdviž, což znamenalo, že mohla jezdit zrovna tak horizon-

tálně, jako vertikálně, a taky to dělala. Pokaždé když Tess nastoupila, výtah to bral k cíli jinudy, někdy přímo nahoru nebo dolů, jindy s několika zatáčkami doleva nebo doprava a někdy jel cikcak po celém domě. Theo říkal, že dům je tak velký, jen aby se jednoduše přizpůsobil podivným cestám výtahu, a že je to příšerné plýtvání místem, dokonce i když ten výtah sám o sobě je senzační. Ale Tess si myslela, že je víc než senzační – že je kouzelný. Co jestli se dveře otevřou v poschodí, které ještě nikdy neviděla? Ve světle, který ještě nikdy nespatriła? Výtah taky dokázal jezdit velice, velice rychle, spustit se z desátého patra do přízemí tak bleskově, že pasažéři zažívali stav beztlíže, ačkoli k tomu docházelo zřídka. Jako by nějak chápal, že ne každému to udělá radost.

Tess se obrnila pro případ, co kdyby, ale výtah měl pohodovou náladu a vzal to jenom jednou doleva a dvakrát doprava, než se spustil dolů a jemně přistál v přízemí. Klidná jízda jí pohladila nervy. S úsměvem se vydala k dvojítm dveřím, šťastná, že vidí tutéž podlahu, vykládanou kachličkami, a zdi s kamejemi, mezi kterými vyrostla její máma a děda Ben a tak pořád dál.

A zubila se ještě víc, když vykročila do letního slunečného rána. Tess se dokonce usmívala i na malé hloučky turistů, kteří si fotili nárožní kameny a tabulku s adresou a dívali se do svých turistických průvodců a map ve snaze vyluštit Starou yorskou šifru. Vždycky začínali nejdřív u jedné z původních budov – ne, že by jim to bylo něco platné. V žádné z původních budov se klíč nenašel; bylo by to příliš předvídatelné a Morningstarovi byli všechno možné, jen ne předvídatelní. Děda Ben tvrdil, že když byl kluk, sotva se mohl skrz všechny ty turisty dostat dovnitř a ven. Teď viděla jen pár roztroušených skupinek a většina z nich vypadala znuděně.

„Píše se tu, že Theresa a Theodore Morningstarovi darovali Starou yorskou šifru městu New York a že první klíč je v soše Svobody,“ řekla nějaká běloška v bílých kalhotách a příšerné havajské košili.

Korpulentní těstovitý muž vedle ní zavrčel. „Tak proč nejdem k tý soše, jak jsem chtěl?“

„Protože už ho vyluštili. A ještě spoustu dalších klíčů po něm. A pak se zasekli.“

„Chtěl jsem tu zatracenou sochu vidět. A kdo jsou oni?“ namítal muž.

„Lidi.“

„Jaký lidi?“

„Lidi! Spolek hádankářů a luštitelů Staré yorské šifry.“

„Házenkářů? Já házenou hrát nebudu. Zrovna jsme snídali.“

„Hádankářů.“

„Co je to hádankář?“

„Někdo, kdo luští šifry – co sis myslel?“

„Šifry,“ zopakoval muž a otřel si zrudlé čelo kapesníkem. „Proč musí bejt všechno tak nóbl? Proč tomu prostě neříkaj kód?“

„Šifra není totéž co kód,“ vmísila se jim do hovoru Tess. „Je mnohem komplexnější, nahrazuje sdělení slovy, číslicemi, nebo dokonce symboly. Jako ta knižní šifra, kterou Morningstarovi použili pro první klíč.“

Korpulentní muž se na ni zamračil. „Je to totéž.“

Tess na to: „Ale není! Šifru je mnohem těžší rozlousknout, protože...“

Žena ukázala na vodítko v Tessině ruce. „Divoká zvířata jsou ilegální.“

„To je Devítka. Je to kočka.“

„Vypadá jako jaguár. Nebo levhart. Nebo levhartojaguár.“

„Je prostě jen... dlouhá.“

Pár se zadíval na Devítku, na všech dvacet kilo. Kočka švihla ocasem a nabídla jim přátelské mňouknutí, jako by chtěla potvrdit, že je běžná kočka, žádný jaguár! Dvojice přesto couvla.

Nebylo to nic překvapivého. Devítka rozhodně nebyla běžná kočka. Devítka byla směsicí siamky, servala a kdovíčeho ještě. Možná i trošky vlka. Jednoho dne se v Biedermannovic bytě objevila prateta Esther s velikánským skvrnitým kotětem. „Přinesla jsem vám zvíře,“ prohlásila. „Jmenuje se Devět Osmdesát Sedm. A taky jsem vám přinesla pár fíkových rolek. Ty ale nejsou pro to zvíře.“

Teta Esther, stejně jako většina lidí z Tessiny rodiny, byla dost excentrická žena. A Devítka připomínala spíš šavlozubého tygra než siamku.

Žena s příšernou košilí řekla: „Normální lidi kočky nevenčí.“

„Normální?“ zeptala se Tess. „Byl normální Einstein? Marie Curie? Ada Lovelaceová? Ida B. Wellsová? Wonder Woman?“

„Ta tvoje kočka na mě vrčí,“ vyštěkla Příšerná košile.

„Přede,“ opravila ji Tess. Neřekla jí, že Devítka umí vyskočit z místa tři metry vysoko.

„Vy měšťáci jste hrozně divní,“ zkonstatovala žena.

„Díky!“ Tess zatahala kočku za vodítko a nechala turisty, ať se navzájem mučí svou přítomností sami. O kousek dál ulicí vlevo na ni mávaly větve Riverside Parku a puch řas z Hudsonu ji prstem lákal blíž. Ještě jednou se ohlédla na číslo 354, na známou, nenápadnou šedou fasádu s okny, která na ni jako by spoustou očí dohlížela – vždycky ji hlídala –, a zamířila na východ. Bylo ještě dost brzy, takže venku úradovali kovoví valibrouci a v hustém provozu vysypávali popelnice, shrabovali odpadky a kutáleli je do děr. Ospalí lidé se šourali k autům s konzolovými so-

lárními panely na střechách, které vypadaly jako složená křídla sarančat. Když se blížila k Broadwayi, pod nohama jí duněla podzemka, jako by kráčela po zádech nějakého velkého mručícího zvířete. Město kolem ní se probouzelo.

Došla na roh a zahrnula na hlavní. Klaksony houkaly; hlasy sílily a zase utichaly. Nad hladkou dlažbou se po obou stranách ulice tyčily budovy, útesy trčícího kamene a prázdných kaluží lesknoucího se skla, nasávajícího sluneční svit. Před ní se zastavili nějací čerství přistěhovalci, aby zírali s otevřenou pusou, zatímco uštvaní Newyorčani proudili kolem nich. Davem kličkoval mladík na starrboardu. Bez ohledu na to, kolikrát po těch ulicích šla, vždycky měla pocit, jako by kráčela po dně kaňonu, jako součást velké lidské řeky, která si tudy razí cestu.

Byly to právě tyhle věci, o kterých toužila vyprávět dědovi Benovi. Že má pocit, jako by budovy byly útesy; že je součástí lidské řeky, která si vymílá cestu světem; že se jí líbí, a zároveň nelíbí, že se dokonce i cizím lidem zdá divná. Děda Ben byl předsedou Spolku hádankářů a luštitelů Staré yorské šifry, kam až Tessina paměť sahala, a na jejím rozlousknutí pracoval ještě déle.

Ale teď už ne. Děda se úplně změnil.

Devítka zakňučela a chňapla Tess po prstech. Tess se vrátila do skutečného světa. Další věc, kterou by Theo řekl: „Ta kočka vždycky ví, kdy *katastrofizuješ*. Chápeš?“ Chápala to. Možná proto táta s mámou dovolili, aby si Devítku nechala. Dali ji vycvičit a registrovat jako terapeutické zvíře. Lidi šli po geneticky upravených a hybridních zvířatech – liškopsech, kočkokrálicích, kočkomývalech, fretkovydrách –, dokud to město nezatrhl, zvláště případy větších hybridů, někdy zvaných chiméry. Policajt na obchůzce se na ně po díval a zkontroloval stříbrnou městskou známku na De-